

risk at tale om, at der er nogle, der har fortrydelsesret.

Med disse meget få bemærkninger, for jeg skal ikke gå i detaljer, vil jeg slutte. Jeg synes, der er mange andre interessante spørgsmål, som egner sig mere til et udvalgsarbejde. Og vi har en rapport fra Brydensholtudvalget, som vi kan betjene os af.

Jeg vil hermed tilsige mit partis støtte til forslaget.

Sonja Albrink (CD):

I langt de fleste situationer, hvor almindelige mennesker køber større ting, står der en stor virksomhed med erfaring i salg på den ene side, og forbrugeren bliver derfor i almindelighed betragtet som den svage part, og lovgivningen beskytter i stort omfang den svage part i sådanne aftaler.

Når man taler hushandel, som vel nok er et af de største indkøb, folk kommer ud for, er der dog normalt ikke tale om en stærk og en svag part. Salget er for de fleste også en begivenhed, som man normalt kun kommer ud for én eller nogle enkelte gange i sit liv, og sælgeren kan derfor ikke betragtes som den stærke part. Ved hussalg og huskøb er der derfor ikke behov for samme beskyttelse af specielt den ene part.

Når man giver den ene part en udvidet beskyttelse, må det nødvendigvis betyde en indskrænkning i den anden parts rettigheder. Derfor er forslaget om en udvidet beskyttelse til køberen af fast ejendom en vanskelig balancegang i forhold til, hvor langt man kan gå over for sælgeren, som jo også har en ganske betydelig beskyttelsesinteresse.

Muligheden for, at en sælger kan fraskrive sig mangelansvar ved at lave en tilstandsrapport, må man sige kan være i begge parter interesse. For sælgeren er det jo også væsentligt at vide, hvilken retsstilling og hvilken økonomisk situation han har fremover. Tilstandsrapporten giver derfor ikke alene køberen, men også sælgeren en vis tryghed for, at sælgeren ikke bliver præsenteret for ubehagelige regninger på grund af mangler på huset flere år efter, at det er solgt.

Når vi taler om fortrydelsesretten, er det derimod ikke nogen fordel for sælgeren, og en fortrydelsesret bliver altså kun indført af hensyn til køberen. Det er derfor også væsentligt, at sælgeren modtager en ordentlig kompensation, hvis det viser sig, at køberen alligevel ikke vil stå ved sin underskrift på slutsedlen. Derfor synes jeg også, det er væsentligt at bemærke, at køberen

ifølge forslaget skal betale 1 pct.s godtgørelse og ikke, som det var foreslået i kommissionsbetænkningen, kun ½ pct. Det er også værd at bemærke, at køberens mulighed for at træde tilbage fra aftalen er betinget af, at godtgørelsen er betalt inden for den fastsatte 6-dages-frist, så sælgeren ikke bagefter skal inddrive pengene hos en køber, som har fortrudt sit huskøb.

Med en godtgørelse på 1 pct. vil sælgeren i reglen kunne lave en ny annoncering m.v. uden ekstra omkostninger. En godtgørelse på 1 pct. af den aftalte pris er også af en sådan størrelse, at en køber alligevel må tænke sig om en ekstragang, inden han skriver under på en slutseddel.

Jeg mener, at forslaget har formået at holde balancen i den vanskelige afvejning mellem hensyn til både sælgers og købers interesse, og derfor kan CD tilsige sin støtte til forslaget.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg vil gerne takke Folketinget for en venlig modtagelse af lovforslaget. Det er vel næsten sådan, at jeg kan sige, at hele Folketinget er for to tredjedele af forslaget på nær Fremskridtspartiet, der er imod det hele. Men de to tredjedele af forslaget samler Folketinget på nær Fremskridtspartiet, og det eneste forslag, der i og for sig giver anledning til bekymring, er spørgsmålet om fortrydelsesret.

Med hensyn til det første element i forslaget – om tilstandsrapport og ejerskiufforsikringer – vil jeg sige, at for mig spiller det en stor rolle, at vi, hvis det bliver gennemført, forhåbentlig kan undgå en lang række sager ved domstolene, at vi kan spare en masse bureaukrati dér, hvis vi går ind i det her system. Det er sådan, at man skønner, at mellem 10 og 15 pct. af sagerne ved de civile retter stammer fra diskussioner om hushandler. Det er hverken rart for køber eller sælger at have en usikkerhed på det punkt, og derfor ser jeg meget gerne, at det er noget, folk vil benytte sig af, men det er jo, som det også er fremhævet af ordførerne, en frivillig ordning, som forhåbentlig vil blive benyttet, for det kan spare os for nogle retstvister og mange mennesker for bekymring.

Det næste spørgsmål er spørgsmålet om fortrydelsesret. Her vil jeg sige, at jeg tror, det er rigtigt at tage det hensyn, der er lagt op til her, at hvis man kommer til at gå ind i en handel, som det senere viser sig at man ikke kan overskue, skal man kunne komme ud af den. Men der skal altså også være alvor bag ens underskrift, og derfor ønsker vi en godtgørelse på 1